Intre noi femeile

MEDALION SĂPTĂMÂNAL
VESTITOAREA CU SUNET FERMECAT

A revenit în București, dând o nouă serie de concerte, pianista Monique de la Brucholierie. Se credea că turneul ei triumfal de la începutul acestui an, n'ar putea să fie depășit. Totuși aflăm că în Bulgaria, a fost primită cu un entuziasm, dacă se poate, și mai mare, și îndemnată să se întoarcă acolo cât de des.

Cui i-a fost dat să o asculte la radio, și-a dat seama că se petrecea, pe scena Ateneului, ceva cu totul neobișnuit. Că șeful de orchestră se afla în fața unei colaboratoare al cărei ritm competent colabora direct cu bagheta lui; că orchestra se împlinea, nu cu instrumentul unui solist, dar cu un pian-orchestră în sine, suprapus și tovarăș, călăuză și sol, dar în acelaș timp păstrător cucernic al propriilor sale discipline care sunt ale muzicii, ale compoziției și ale executării în egale proporții.

Cine a văzut-o la pian, a văzut un fenomen. Oficiază ca la un altar? Da, dacă examinăm obrazul ei ermetic, încordat, atent, ascultând desigur o poruncă lăuntrică, porunca venită din sferele tainice ale sunetelor pe care executantul le introduce în circuitul înțelegerii omenești. Atunci, deodată, nu mai ai în fața ta pe o subțire pariziană care își cârnește atât de delicios nasul când zâmbește cu dinți de tânăr animal sănătos; nici eleganta franțuzoaică, îmbrăcată, ca toate semenele sale, după consemnele modei, trecute prin ciurul rafinat al unei discreții desăvârșite; nici pe svelta sportivă a cărei mușchiulatură de tânăr atlet explică efortul ei fizic în epica Rezistenței și a eliberării poporului francez; nu, nici măcar pe o pianistă de clasă, formată de o mamă specialistă întru ale pedagogiei muzicale, și care avea pentru îndeletnicirea ei un atât de desăvârșit respect încât n'a îngăduit niciodată fiicei însemnate cu acelaș har, să se prezinte de timpuriu în fața publicului, socotind că muzica nu e făcută pentru succesele ieftine ale micilor fenomene, ci că este stăpâna autoritară a unor discipline cărora numai maturitatea le poate descifra rosturile adânci.

O coamă blondă, buclată, se apleacă asupra claviaturii, cu care încordarea feții pare a schimba un dialog ce nu are nicio legătură cu cuvintele, ci este un contact direct cu altceva, cu ceva impunător, stăpânitor și pentru clipa aceea stăpânit, înțeles și tălmăcit, umblarea maestoasă într'un domeniu dintr'odată deschis, primitor, destăinuit și accesibil ascultătorului, prin intermediul inteligent al mâinilor autoritare, al mâinilor făuritoare, al mâinilor-ciocane care bat pe nicovala sufletului mărturisirea aproape insuportabilă a eternului transpus în sunet.

Cad, aceste mâni, de sus, aruncate dela umăr cu brațele săgeți, cu brațele piloane, căci și în uzină cele mai uriașe unelte știu a se opri cu preciziune milimetrică, cioplind subțire materia cu dragoste științoare, cu meșteșug de desăvârșită subtilitate.

Este întotdeauna o pasionantă experiență, să urmărești rolul fiecărui instrument în totalitatea vibrantă a orchestrei. Rareori însă palpitanta partidă se joacă cu mai încântătoare peripeții ca atunci când Monique de la Brucholllerie celebrează la pian muzica, și când nu știi care sentiment are întâietate: bucuria descoperirii unor noutăți la tot pasul, ca atunci când privind un peisaj dintr'un creștet de munte, ți se destăinuesc, din schimbările luminii, din joaca soarelui cu nourii, crâmpee din natură, surprinzătoare aspecte; sau respectul pentru temă, pentru concepție, pentru substratul imuabil al gândirii compozitorului ce nu admite nicio ieșire din ritualul prevăzut.

Toate acestea sunt îmbiate în jocul franțuzoaicei, a cărei interpretare a Concertului lui Tchaikovsky înseamnă o prezență vie a clasicismului, un moment ce nu va mai putea fi depășit; sau a cărei muzicalitate și tehnică a atins culmile perfecțiunii, la concertul Filarmonicei din Sâmbăta trecută, cu marele Concerto al lui Bach.

Ce tip ideal al muzicantului de astăzi este această artistă, pe care ai putea-o lua-o drept o fetișcană, de te-ai lăsa înșelat de aparențe, și n'ai descifra pe trăsăturile ei tinerești, urma adâncă ce o lasă contactul cu sferele copleșitoare ale inspirației și ale creațiunii, de unde nu revii cu candidă nepăsare, ci plămădit asemenea unui aluat frământat ca lutul, cioplit ca cremenea și ca oțelul, trecut prin foc...

Și totuși, atât de veselă, atât de dinamică, atât de optimistă!

Da, așa este! Optimismul. Este întruchipat în această ființă aleasă, împreună cu generozitatea. Acea generozitate care a mânat-o, la ultimul concert înainte de a părăsi Bucureștiul la primul ei turneu, să refuze a se așeza la pian, până ce n'au fost introduși în sală studenții cari așteptau în dosul ușilor.

Desigur, și de astă dată, acest harnic tineret se va împărtăși cu aceleași bucurii, cel puțin în fața aparatului de radio, deoarece din păcate, Monique de la Brucholierie ne oferă puține concerte pentru cari, de mult, nu se mai găsește niciun bilet.

MICAELA CATARGI

TRANSFORMAȚI ROCHIILE VECHI
COMBINÂNDU-LE CU TRICOTAJ

Rochia din stânga a fost uzată sub brațe. Se tricotează două părți de carsaj, care se încrustează cu un tighel. Din părțile scoase se căptușesc două buzunare tricatate, care se aplică.

Inlocuiți partea de sus a rochiei pe care vreți să o refaceți, cu o platcă închisă până la gât, purtată cu un guleraș alb. Aplicați pe fustă două buzunare încheiate cu nasturi. Platca de sus e și ea prinsă cu nasturi părând a fi demontabilă. Garniturile pot fi de orice culoare, sau ecosez, din stofă, sau tricotate. Călcați bine tricotajul printr'o pânză udă înainte de a-l tigheli de rochie.

O POȘETĂ FĂCUTĂ SINGURĂ

Iată o poșetă elegantă, modernă, practică, pe care o puteți face singură, după alăturatul tipar, dintr'un rest de stofă de man ou sau ta or: croiți stofa după indicațiile tiparului; apoi vata cumpărată cu metrul; apoi căptușeala și o pânză tare.

După ce ați însăilat stofa pe pânza tare, apoi pe va el nă, trageți la mașină ca să faceți pătratele matlasate. Uniți fața cu spatele întorcând părțile și fundul. Apoi croiți bucăt ca pentru închee oare, tot din cele trei materiale. Tiviți și prindeți de clapele poșetei. Apoi căptușiți cu un rest de mătase, croită după acelaș tipar; faceți mânerul pe care îl prindeți bine și puneți o copcă mare pentru închis.

Dacă nu vă place închee oarea din acelaș material, cumpărați una de metal galben care va da un aspect sobru și elegant poșetei.

Această poșetă se mai poate din fetru sau din piele.

In două seri isprăviți cu lucrul și puteți oferi un cadou eftin și frumos unei prietene sau unei surioare sau mame care se va bucura de această atenție.

Masa gospodinei modeste

Supă de fasole,
Varză gătită cu mămăliguță.
Clătite cu mere.
(4 persoane)

CLATITE CU MERE. — *Cantități:* 4 mere mari, 1 lingură zahăr, 2 ouă, 4 linguri făină, 1 linguriță ulei, un pahar lapte, un pahar sifon. Ulei pentru tigae.

Se taie merele curățate, pă rătele și se lasă o oră cu ½ linguriță zahăr, acoperite. Se scurg bine de zeama care se pune în aluatul de clătite. Se bat ouăle cu făina, laptele, sifonul, uleiul, un pic de sare, potrivind grosimea ca de clătite. Apoi se amestecă cu merele scurse de zeamă. — Se unge tigaia cu o pană cu ulei și după ce se încinge bine, se dă drumul, dintr'odată, la atâta compoziție cât se acopere bine fundul. Se prăjesc clătitele de o parte și de alta, se păturesc în două, se țin la cald până sunt toate gata, și se servesc presărate cu zahăr.

*

Supă de chimen.
Varză umplută.
Complot de prune.
(4 persoane)

VARZA UMPLUTA. — *Cantități:* 1 varză dulce, 250 gr. carne grasă de tocat, 2 felii de pâine, 1 ou grăsime, 1 kg. cartofi.

Se fierbe varza întreagă 10—12 minute în apă cu sare, până se desface foile. Din carnea dată pe mașină cu pâinea, o ceapă prăjită, sare, piper, verdeață și frământată cu un ou (dacă avem adăugăm puțină costiță tăiată mărunt) punem umplătura printre frunze, reconstituim varza o legăm cu ață și o rumenim așa întreagă în crat ță, apoi adăugăm un pahar cu lapte acru rece amestecat cu o lingură rasă de făină, subțiem cu câteva linguri din apa în care a fiert varza, punem acest sos în cratiță, fierbem ½ oră acoperit pe mașină sau în cuptor, băgând de seamă să nu scadă prea tare sosul, pe care-l servim cu cartofi fierți, cu care înconjurăm varza servită întreagă.

Mici jucării: mari bucurii!

Eu, dragele mele, nu țin numai decât să fac un pom de Crăciun. Brazii sunt scumpi și raritatea lor se leagă de o întreagă politică foarte sănătoasă a împăduririi.

Se pune și problema împodobirii pomului. Dar pentru asta sunt și alte soluții — dacă materialul din anii precedenți este insuficient — decât a aborda problema financiară a cumpărării de podoabe.

Ajung hârtia, cartonul, foarfeca, cleiul, sfoara, sârma... și binențeles imaginația și dibăcia.

Uite de pildă ornamentele: puteți confecționa o serie de figurine, dacă se poate comice, de câțiva centimetri ale căror trupuri se pot face din bețișoare sau din sârmă și capul, o mică minge de vată, acoperită cu o bucățică de stofă, având păr rămășițe de lână sau de mătase, trăsături indicate cu pensula și îmbrăcămintea din cârpe cât se poate de colorate.

Mai puteți confecționa obiecte și din împletituri de hârtie: benzi cu culori alternate, roz și verde, sau portocaliu și albastru, sau oricare alt amestec de culori din cari puteți realiza coșulețe, cutiuțe, leagăne minuscule, etc.

Pentru copilașii mai mari puteți fabrica un calendar în felul următor: decupați din carton un cerc; înveliți-l cu o stofă roz; între carton și stofă puneți puțină vată pentru a procura un relief. Trageți cu pensula ochii, gura, sprâncenele, dând obrazului o expresie cât de veselă. Părul se coase — firimituri de lână — continuând coafura cu două plete legate la vârf cu o panglicuță. Dacă aveți o dantelă veche, faceți cu ea o bonetă. La spate, coaseți o panglică care depășește sus capul, pentru a putea fi agățată de un cui și jos, pentru a suporta un mic calendar.

In acelaș fel, puteți face un cap de negresă dintr'o stofă neagră sau maron, purtând un turban ecosez. Dacă aveți câteva mărgele albe, veți face un șir de dinți care va contrasta cu fața tuciurie și cu buzele roșii vopsite.

Nu uitați că se pot face ușor și repede obiecte din carton colorat: păsări de păsări, de diferite mici animale.

Dacă sunteți ambițioasă și îndemânatecă puteți proceda în acelaș fel chiar pentru jucării mai importante. O păpușă se face dintr'un săculeț dreptunghiular, având ca mădulare patru săculețe subțiri și lungi. Le veți umple cu capoc dintr'o pernă veche sau chiar cu hârtie măcinată foarte subțire. Pentru păr, veți găsi la coafor un crepeu. Deasupra, puteți pune un turban sau o bonețică. Ochii, nasul și gura sunt vopsite, dar de preferință brodați. Cât privește hainele, nu mai e nevoie să vă dăm un sfat întrucât aveți destulă pricepere pentru a vă îmbrăca copiii într'un mod drăguț.

Puteți utiliza aceleași mijloace pentru animale, dacă cineva din familie se pricepe la desen ca să vă facă tiparele. Astăzi, numai există nicio pretenție a adevărului. Am văzut minunați elefanți din creton cu flori și chiar girafe din pânză în pătrățele, cu o perlă în loc de ochiu.

Vă pricepeți la modelaj? Puteți plămădi animale și figurine foarte hazlii și dacă le vopsiți în culori de lac cât de vii, dați cu totul impresia unor jucării de lemn. Cât despre lemne, aveți un artist în traforaj la îndemână? In acest caz, câte nu poate împlini acesta: cărucioare, pătucuri, mobilă ușoară pentru păpuși sau numai animale și personagii de fantezie, văzute în desenele animate la cinematograf.

Oricum ar fi, și de nu aveți posibilitatea de a face un pom de Crăciun, vă puteți împodobi casa cu crăci de brad și decupaje de hârtie și nu uitați, că bradul împodobit este la noi o instituție relativ nouă. Nimic nu ne împiedică pentru a înveseli sărbătorile de Crăciun, să ne întoarcem la datinele noastre strămoșești la colindul cu toate varietățile lui pe care-l pot cânta copiii familiei și camarazii lor de școală; că confecționarea unei stele care meșteșugite însușiri de imaginație și de gust și poate da rezultate tot atât de frumoase ca ornamentarea unui pom de Crăciun. Apoi, mai sunt și Irozii. Nu e prea târziu ca să găsiți în bogatele noastre colecții de folklor dramatice e sau nostimele peripeții ale Irozilor ce luau pe alocuri aspectul unor adevărate reprezentații. La astea pot participa atât cei mici cât și cei mari dintr'o familie și nu e niciun motiv pentrucă adulții, cari se deghizează cu multă plăcere în Moș Crăciun, să nu se transforme în cruntul stăpân al Iudeii, sau în Crai cu minunate daruri și duioase cântece de închinare.

Iată deci o întreagă serie de distracții spre înveselirea nu numai a căminului familiar, dar chiar a întrunirilor de rude, de prieteni, de copii, în sănătoasă întrecere de imaginație hazlie și de reconstrucție folkloristică.

Și dacă n'aveți copii doamnă? Atunci, îngăduiți-ne să vă facem următoarea sugestie: Nu cumva s'ar afla printre cei apropiați vouă rude, femei nevoiașe, un copilaș singuratec sau bolnav, de plăcerea căruia nimeni nu se poate îngriji? Faceți pentru el asemenea jucării și vă veți primi răsplata din fericirea care va lumina fața lui prea de timpuriu întristată.

Și acesta este un joc, și jocul vă va place: Este jocul de-a fapta bună.

ELLA DELENI

IARNA BATE LA UȘE. — CE-I CU INCĂLZITUL?

de C. COSCO

Incălzitul iarna este cu lemne, cocks sau calorifer; vara se face din oficiul Celui Prea Inalt, cu soare. Iarna, încălzitul costă ochii din cap, plus paltonul din spinare și blana soției din pungă; vara încălzitul e gratuit, dar... să fie la el acolo: uneori nu prea e simpatic, din cauza transpirației.

Incălzitul se face și fără combustibil. De pildă, cu ochii. O rază din ochii iubitei servește poetului ca și un Godin sau ca un vagon de cojite. Chiar se spune despre ochii albaștri că oglindesc cerul în ei. Lemnul de cer, se știe, are multe calorii.

Se mai încălzește omul și cu vorbe. Ești, de exemplu, comprimat. Iți făgăduește cineva că te numeste în slujbă. Promisiunea îți dă atâta căldură, că poți să suporți câtăva vreme păcăleala.

Sunt, deasemenea, oratori cari încălzesc cu cuvântul săli întregi. La percepție, o vorbă de amânare, îți ține de cald un trimestru. Dar amânările s'au desființat și perceptorul rămâne în cazul acesta frigorifer păstrându-ne pielea. (Vorbă să fie!)

Pe urmă, sunt alte o mulțime de lucruri cari poartă căldură. Felicitările la diferite ocazii, urările „cele mai calde", o supă de carne, mărirea lefei, un câștig la loterie...

Nu prea te încălzește, — desigur, — vorba nevestei când te solicită pentru aprovizionare sau când te asigură că ești criminal, fiindcă n'ai fost de părerea ei că „madame Vasilescu este o pocitanie, care n'are nici haz și nici o rochie ca lumea pe ea".

In timpul iernei, încălzitul te aduce grăbit acasă să bei țuică fiartă; vara te trimite la băi, ca să te răcorești... la portofel. In București, din cauza căldurii, omul pornește la strand și pe urmă se scarpină copios; se duce seara la o grădină cu fripturi și apoi se încinge cel puțin o săptămână, că a cheltuit.

Printre marii producători de încălzire, în fară de păcură, gaz, coks, erau citați odată o grămadă de mardeiași.

Apoi veneau sergenții-majori la cazarmă.

Cei cu muștar la nas găsesc foarte deseori căldură. Din câteva cuvinte schimbate cu te miri cine, obțin numaidecât caloria visată.

Procuratorii de asemenea combustibil nu se numesc depozitari de lemne sau altfel. Se numesc nași. Celor cari primesc căldura, li se zice fini.

Nea Niță Pitpalac este, pe calea asta, un generator foarte puternic. Are, din încălzire, sute și sute de fini.

Alt mijloc de a te încălzi este aspirina. Nu e însă bine în cazuri de acestea să chemi și doctor. Cu doctorul nu se știe dacă nu ajungi uneori la completă înțepenire...

DIN UMORUL ARAB
— Valurile vremii —

Intr'o zi, în una din călătoriile mele, am trecut pe lângă un mare oraș, extraordinar de populat. Curios, am întrebat pe unul din locuitori dacă poate să-mi spună ceva despre începuturile lui.

— Cu toate că e un mare oraș, nu știu de când există, și nici bunicii mei nu știau mai mult decât mine.

După cinci sute de ani, trecând prin acelaș loc, n'am mai găsit nici o urmă din marele oraș. Văzând un țăran, care strângea iarba de pe câmp, îl întrebai de când a fost distrus.

— Ce întrebare mai este și asta? Acest pământ n'a fost nici odată decât ceea ce este și astăzi.

— Cum, altădată, n'a fost aici un oraș?

— Habar n'am de ceea ce-mi spui, și nici părinții mei nu mi-au povestit ceva despre el.

Cum revenii după alți cinci sute de ani, în locul câmpului de odinioară, găsii o mare, iar pe malurile ei o ceată de pescari. Intrebându-i de când e marea aceasta, dânșii îmi răspunseră:

— Suntem mirați că un om ca dumneata poate să ne pună o astfel de întrebare! Acest ținut a fost totdeauna ceea ce este și astăzi.

— Cum, înainte, n'a fost aici o câmpie întinsă și roditoare?

— Niciunul din noi n'a auzit vreodată să fi fost aici o câmpie, și nici pe părinții noștri nu i-am auzit să fi vorbit despre ea.

După cinci sute de ani trecând din nou prin locurile acelea, marea dispăruse. Intrebând pe un țăran care cosea iarba, de când e această câmpie, el îmi răspunse ca și întâiul țăran pe care-l întrebasem.

Insfârșit, după alți cinci sute, întorcându-mă iarăși, găsii un oraș și mai populat și mai bogat în clădiri decât cel pe care-l văzusem întâia oară; și când întrebai despre începuturile lui, locuitorii îmi răspunseră:

— Ele se pierd în negura timpului, și părinții noștri știu despre el tot atât de puțin după cum știm și noi.

AL. T. STAMATIAD

IN PIAȚĂ

— Cât ceri pe găina asta? Văd că e bătrână.

— Păi găina bătrână face zeamă bună.

Zâmbiți, vă rog!...

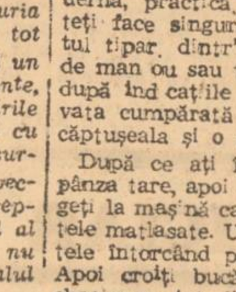

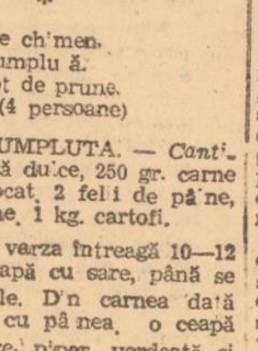

MIC DICȚIONAR GEOGRAFIC

SĂRATA. — *Stațiune balneo-climatică unde sărate sunt numai notele restauratorilor și hotelierilor.*

SASCUT. — *Localitate celebră unde se fabrică nu atât de mult zahăr ca să împace pe toți cofetarii neamului. Isvor permanent de amărăciuni pentru consumatori.*

URLAȚI. — *Obiect permanent al unei anecdote ceferiste cu barbă.*

SURÂSURI

Mitică intră la dentist și-i spune:

— D-le dentist, e vorba despre două măsele de scos. Nu-i nevoe de nici o anestezie. Bagi cleștele în gură, tragi vârtos, și gata!

— Bravo! d-le, îmi place când cineva e curagios! Luați loc în fotoliul ăsta!

— Pentru ce să șed?

— Ca să vă scot măselele!

— Mie? Nu-i vorba despre mine, ci de nevasta mea, care așteaptă în stradă!

UN NASTURE!

— Ascultă, Tase, pentruce divorțezi de nevastă?

— Fiindcă am găsit un nasture în odaia ei.

— Lesă gluma! Nimeni nu divorțează din pricina unui nasture!

— Ba da.

— Cum așa?

— Nasturele în chestie era cusut la o haină și haina era îmbrăcată pe un bărbat strein!

RADIO

Cutie fermecată
De vrăjitor dibaci
Iți cântă „Traviata"
Sau „Sârba din Tabaci"

Mănânci mămăliguță
Dar ai „taraf" la masă,
Asculți savanții lumii
Vorbind la tine'n casă

Nu vezi Ierusalimul
Slăvită'n veci cetate,
Dar clopotele-i sfinte
Le-asculți cu pietate.

Știi veșnic cât e ora,
Când plouă în... Canada;
Din când în când Tosseli
Iți cântă serenada

O singură mișcare
Și undele se schimbă,
Ai prins o altă țară,
Asculți o altă limbă

Și stând comod pe scaun
Dai „globului" ocol,
Adeverind zicala:
„Omul e dracul gol"

C. IORGULESCU

UMORIȘTII DIN TRECUT
TONY BACALBAȘA
GARDIST!
Poveste autentică

Zece zile în șir am fost supus unei torturi pe care n'a indurat-o, sunt sigur, nici Prometeu, nici Tantal, nici cititorul de versuri.

Povestea mea e scurtă, dar crudă cu toată scurtimea ei. Ascultați-o — și plângeți pe sărmanul nenorocit, căruia i-a fost rezervată o soartă așa de tristă...

Mă culcasem târziu. Dimineața la ceasurile șapte dormeam cu zâmbetul pe buze, cum doarme copilul neștiutor de destinul său. Când, deodată, aud bătând în ușe.

Bătăile se repetă, se prelungesc, devin furioase, ușa e sgâlțâită, — mă văd amenințat cu expulzarea din propria mea odaie mobilată.

Mă hotărăsc să intervin. Intreb:

— Cine e?

— Eu sunt! îmi răspunde un glas necunoscut.

— Care „eu"?

— Eu, anticarul bătrân dela Tribunal.

— Să fii sănătos, dom'le! Dar ce poftești?

— V'am cunoscut când ați fost un copchil... Am cunoscut și pe Babaca de la Brăila...

— Imi pare bine. Da' ce vrei cu mine?

— Deschideți ușa...

— Nu pot.

— Numai puțin.

— Nu pot. Vino la redacție peste un ceas.

Tortura s'a repetat zece zile în șir. Intr'o zi, bătrânul mi-a explicat, — tot în sală — că are un băiat care face niște poezii teribile și care — prin urmare! — ar dori „să se bage la „Adevărul literar". Am comunicat părintelui încântat, că n'are decât să-și trimită odrasla la mine.

Iată poetul!

E tânăr. In ochii săi mari și verzi se citește extazul. In jurul capului are o aureolă de păr așezat à la disperatul, iar în mână ține niște hârtiuțe, — rodul inspirației sale divine, probabil.

— Cum vă numiți?

— Athos.

— Domnule Athos, lasă aici poeziile, să le studiem.

Incântat, copilul muzelor își depune cu o mână tremurândă fructele versificate și se retrage, — mai inspirat decât oricând, mai suav și mai eteric de cât Pegasul apărând din sângele Meduse...

Cum ese Athos pe ușe, noi tăbărîm pe versuri.

Capul poetului, vârsta lui de 13 ani, chipul cum ne privea, toate astea ne atrag.

Și citim:

STELELE (basmu)

După înstelată bolta cerească
Că e una stele pică;
Baba în fugă o cruce-și face,
Căci de moarte îi este frică.

Asta par'că a întâia Basmul sfârșește astfel:

Și stelele cad mereu p'acel loc
In vatra babei ard foc;
Dar baba nu-i... ea s'a dus
Căci și steaua ei a apus.

Urmează o serie de alte poezi, care de care mai fun bre. In cele din urmă, Athos declară scurt și cuprinzător că o să moară și că nu vrea să-l plângă nimen. Iac'așa.

Peste trei zile, hop și Athos în persoană.

Cum îl văd, eu încep să-i dau sfaturi părintești:

— Domnule Athos, de ce nu vrei dumneata să te apuci de altceva? Uite: la vârsta de 13 ani, versuri de astea, e păcat.

Am pățit-o. Athos își trece mâna prin coamă și-mi declară solemn:

— Toți prietenii și chiar tata mi-a spus că fac poezii bune!

— Se poate, domnule Athos; dar de ce nu vrei mai bine să-ți termini clasa a treia?...

— De ce? Pentrucă nu vreau să-mi încurc inteligența cu Ovidiul... Nici nu vreau să intru la un contoar, unde un negustor care nu cunoaște la poezii să-mi dea registre...

— Atunci de ce nu cauți o muncă cinstită, nene? Compromiți alfabetul...

— Domnule, eu nu lucrez pentru parale...

— Da pentru ce?

— Gloria este idealul...

— Așa? Gloria? Las' că-ți arăt eu!

Deschid ușa și încep să strig:

— Gardist! Gardist!

Muschetarul Athos, cum a auzit că chem gardistul, a rupt-o la fugă.

Căci numai astfel poate scăpa omul de poeți proști. Eu nu știu alt leac, — și va! nu cunosc invazie mai mare ca invazia de rime slabe.

TRISTAN BERNARD

A pierit unul dintre cei mai spirituali umoriști francezi.

A scris vreo treizeci de piese de teatru și aproape tot atâtea romane

și nuvele umoristice. Spiritul lui Tristan Bernard, dela cel mai fin până la cel mai popular, a fost irezistibil.

Așa s'a și explicat marele lui succes. Tristan Bernard ajunsese încă din viață un fel de personaj legendar. Nenumărate glume, cuvinte de spirit, anecdote au fost date ca aparținând lui. Marele umorist, după ce a declinat de câteva ori paternitatea unora, a cedat recunoscând-o... dar numai pe a celor bune.

Gluma lui a fost tradusă în mai toate limbile pământului și moartea lui a îndoliat umorul francez.

Anunț de căsătorie

— Dudue, eu sunt tânărul simpatic, prezentabil și am venit să vă cer mâna...

O chestie cu soție, grefier și invitație

Am primit scrisoarea ce urmează. Cuprinde o plângere poate intemeiată și cred că publicând-o, cei vizați o să ia aminte și „o să se isprăvească" — așa cum bine zice cel ce-mi scrie — „cu invitațiile cu sărut mâna pe scaun cu țigări". Transcriu aci scrisoarea așa cum a fost întocmită și aștept emoționat mulțumiri pentru rezultatul ce va avea corespondentul meu:

Onor d-l Cosco

Subsemnatii menționați cu cumnatul și cumnata (cari nu mai îmi sunt acum) măcar că este vizibilă numai iscălitura mea mică și autentică știindu-mă el (ca neamuri ce suntem și azi) căci am o concepție de bună caligrafie lizibilă și toți cu populația în regulă la buletinul dela circa respectivă iscălit, stampilat și rămânerea de dovadă în Capitală, vă rog, știind căci sunteți ca vechi ziarist care vă cunoaște slavă Domnului, tot poporul ca scriitor de multe giumbușlucuri comice, să aflați de proasta moralitate de soție care o am când eram împreună și nu fugise cu individu de Fane dela primărie, voind chiar a ne abona, dar fiind în amânare din cauză de neajungere de finanțe care vedeți bine speculanții la 7 (șapte) lei de pe om și chiar posibil și mai multe căci nu se vede îmbunătățire de amelorare cu aprovizionări de carne și alimente de toamnă și ețetera. De hăinărie ca îmbrăcăminte și rufe de lingerie ce să mai zici de alilante...

In consecință, măcar că dumneai a fost (putem zice) cu purtare de destrabălare, iar noi tot ca cumnați și cumnate cu Lina sorăsa și Gogu bărbatu sorăsi, avân domiciliul stabil ca locatari, venim la D. V. cu încredere de lo'eanțe să scrieți căci trebue să-i dați un apropo dela judecătoria noastră care îl știe toată mahalaua cartierului că a cântat cu morții ca bas funebru la înmormântări în floarea vârstei, băiat și de cismar patron și clandestin și acum parcă ar fi artist dela Mulen Ruj când era Tănase și când a venit fosta mea nevastă fugită ilegal cu motive de beție și maltrare de divorț în cabinetul dumnealui, — dumnealui hop! gata și-a potrivit freza și cravata nemai scoțând-o din poftiți coniță, lua-ți loc coniță, cu invitație amabelă pe scaun și țigări 2 (două) având în vedere că cumnata mea mai mică măcar că se făcea că se uită pă geam, nu e nici surdă nici chioară având și o clasă profesională Buc.

Legiuitorul nu permite nevăzând sabotajuri și contravenții. Nimic, nimic! Dar grefierul da și ochii peste cap cu invitație mai poftiți! coniță! mai poftiți! Și sărut mâna! până la ușă care râdea și aprodul și se făcea că nu observă cu timiditate, încât eu nu pot uita câte am tras cu ea ca fostă soție și cu toate neamurile care le-a terfelit denumirea și bunul renume negustoresc în desmățuri de pornografie și de corupție ca prin romane în cât tipul de Fane dela Primărie nu știe nimic fugind amândoi prin șambruri. Să le fie de bine cu perversități și pe ascuns!

Iar în schimb, având ocazia vreunui prilej, vă rog să mă serviți personal pe lângă d-l grefier, încetând cu purtarea nedemnă și cu invitațiile cu sărut mâna cu țigări având de rezultat d. grefier la înapoierea soției mele la domiciliul conjugal cu articole de lege care crede dumnealui că eu nu știu nimic.

Vă mulțumesc onor d-l Cosco și cât pentru revanșe poate aveți vreme să veniți într'o seară *) pe la noi la o gustare cu ce se găsi, care așa e timpurile azi și nu avem ce face!

Cu stimă
IONIȚA FIRFIRESCU
p. conf. COSTACHE GLUMICI

*) Nici discuție că aș veni pentru revanșă. Dar dacă o pățesc și eu ca grefierul „cu invitații cu sărut mâna și cu țigări?" care așa e timpurile azi?!

PRECISIUNE

Acum câteva zile s'a cântat la Opera Română „Tristan și Isolda".

Nea Niță Pitpalac s'a dus la cassa de bilete și s'a adresat casierului:

— Aș vrea două bilete.

— Pentru „Tristan și Isolda"?

Nea Niță a răspuns repede:

— Nu, pentru mine și Sița!...

Cadoul unei neveste

O nevastă
Cu figura gravă
Și impunătoare,
Incleștată de capriciul
Că'n cămin
Ea e mai tare,
Și-a pus
Papucii de casă
La fereastra din odae,
Cu speranța sprijinită'n
darnicul Moș Nicolae
Și
Cu ochii gândului
Il tot privea neabătătoare,
Cum își scutură,
Din barbă,
Fulgii gingași
De ninsoare
Și cum vine
Și s'apropie,
Cu chip format din nouri,
Răsturnându-i,
Din desagă sumedenie de cadouri,
Plănuia,
Cum să desfacă,
Cu mândieri grațioase,
Mari colete cu veștminte
Din lână, bumbac, mătase...
Pudră, ruj, rimel, pense e,
Pile pentru unghii, creme, oja,
Glicerină, pieptene, parfumuri,
Cremă'n borcane
Și
De toate câte-i trebue,
Așa cum se cuvine
Ca să fie împodobită o'ngâmfată
„Damă bine".
Dar spre ziuă,
Când din visul de iluzii se trezește,
Vede, în papuci:
O mătură,
Un făcălet
Și-un clește.

Th. D. Cr[illegible]